

en anden Sag, nemlig den angaaende Skræber Lindgreens Andragende, har faaet den Attest af Sognepræsten Sonne, som har understrevel den danske Folkeforenings Erklæring imod Bohnstedt, at Jensen er en troværdig Mand. Denne troværdige Mand siger imidlertid her accurat det Mødtsatte af, hvad Sognepræsten har sagt i sin Erklæring som Formand for den danske Folkeforening, idet han erklærer, at han i flere Aar nogle har kjennt Bohnstedt og tillige under Occupationen har boet i Huns sammen med ham, samt at Bohnstedt i den Tid ikke har udviist andet Sindelag, end hvad der for tjener enhver Medborgers Agtelse. Da som sagt Sognepræst Sonne udtrykkelig har attesteret denne Mand's Troværdighed, er det interessant at see, at han ligesom de andre, visnok ogsaa fuldkomment troværdige Mænd, siger ganske det Mødtsatte af, hvad den danske Folkeforenings Afdeling har sagt om Bohnstedt. Jeg skal iøvrigt gjøre opmærksom paa, at, medens det af Landstingets Udvalgs Betænkning vil sees, at det har lagt en overordentlig Vægt paa, at Bohnstedt har overtraadt Landets Love derved, at han er dømt for Quakksalveri, er den Erklæring imod Bohnstedt, som foreligger Udvalget her i Folkethinget, undertegnet af idetmindste tre — jeg husker ikke, om det ikke var fire — Ræger; de ere jo ganske naturlig interesserede i at paasee en saa formastelig Lovovertrædelse, som det er at give sig af med Quakksalveri. — Efter, hvad der foreligger i denne Sag, vilde jeg ikke have betænkt mig paa at stille Forslag om at meddele denne Mand Indfødsret, fordi jeg tillægger den Masse Erklæringer, som ere givne af Mænd, der have personligt Kjenndskab til ham, meget større Vægt end Udtalelser af en politisk Forening, som dog neppe, idetmindste ikke for hele Foreningens Vedkommende, kan støtte sig paa et saadant personligt Kjenndskab, men da Barbaar Bohnstedt har anlagt Sag imod dem, som paa denne Maade have søgt at forhindre ham i at faae Indfødsret, har jeg anseet det for unyttigt at stille Forslag om at faae ham optagen nu, fordi jeg efter min Opfattelse af Forholdene deels i Folkethinget og deels i Landstinget maatte erkjende, at et saadant Forslag ikke i dette Øieblik vilde blive vedtaget. Da det imidlertid er at vente, at

der ogsaa senere vil fremkomme Love af denne Art, kan man, naar Sagens Udfald foreligger, om der maatte findes Grund dertil, bringe ham paany i Forslag til Indfødsrets Meddelelse.

Ville: Det forekommer mig, at efter det Resultat, hvortil Udvalget i det Hele er kommet, havde det været rigtigst nu at lade den Bohnstedtske Sag aldeles hvile, thi det kan egentlig ikke siges at være nogen fuldstændig Drøftelse, denne Sag faaer derved, at det ærede Medlem, som nu talte (N. Jensen), har givet sin Opfattelse af Sagen. For at et virkeligt Billede skulde komme frem, vilde det være nødvendigt, at f. Ex. vort Udvalgs ærede Ordfører gif udførligt ind paa den hele Sag, men vi vilde da være komne ind paa det, som Udvalget netop har ønsket at undgaae, nemlig at forhandle om en Mand, om hvis Navn det dog var givet, at det ikke skulde indsettes i Loven. Jeg har forøvrigt kun begjært Ordet for paa Mindretallets Vegne i Udvalget at anbefale vor Indstilling til det ærede Thing. Denne Indstilling gaaer ud paa at vedtage Lovforslaget usorandret i den Skikkelse, hvori det er kommet fra Landstinget. Det, hvorpaa der kan ligge Folkethinget Magt, kan aabenbart ikke være andet end at faae sin Opfattelse af Retsspørgsmaalet i dets Almindelighed godkjendt, og dertil troe vi, at der er ydet et saa godt Materiale i Udvalgets foreliggende Betænkning, at vi kunne gjøre os Haab om, at de fremsatte Anskuelser efterhaanden ville kunne regne paa Tilslutning ogsaa i det andet Thing. Det kan ikke være os af nogen som helst Vigtighed at faae specielt netop iaar disse Anskuelser udtrykte gennem nogle enkelte Personers Optagelse i Loven, og der er heller ikke nogen Interesse, som særlig kan gjøres gjælbende for de to Ansøgere, om hvilke der her er Tale, Frederikke Sandmann og Frands Lindgreen, som skulde gjøre det nødvendigt for dem at erholde Indfødsret netop ved denne Lov. Hvad særligt angaaer Lindgreen, der søger at blive næringsdrivende Borger, saa har han Afgang til at faae den sædvanlige Dispensation og saaledes erholde Borgerkab, uagtet han ikke har opholdt sig